

ten, og vil han først derpaa bygge en Omdannelse af det hele Forhold? Jeg troer ikke, at det ærede Medlem vil gaae den Vej, men det vil dog være mig kjær, om han vilde udtale sig desangaaende. Men hvor vil det ærede Medlem hen med Hensyn til Magistratens Omdannelse? Ja, jeg kunde ønske, at Forholdene her i Landet vare, om jeg saa maatte sige, uden at blive misforstaaet, engelske — vi have før talt om norske Forhold, lader os nu tale om engelske Forhold — jeg vilde ønske, at Forholdene vare saaledes, at saadanne Mænd som den ærede Rigsdagsmand vilde være Overtpræsident, at saadanne Mænd, som den ærede Rigsdagsmand, vilde være Borgere, at de vilde være det uden Løn, alene for den Ære, som laa i Stillingen, blot fordi det var et Tillidsbrev, som deres Medborgere gave dem; jeg vilde ønske, at Forholdene kunde stille sig saaledes hertil, at der aldeles ikke var Spørgsmaal om disse lønede Borgere; men vil den ærede Rigsdagsmand for Alvor sige, at det kan gjenføres? Forholdene kunne maaskee om et Decennium, maaskee om 50 Aar stille sig saaledes, men som Forholdene stille sig nu, ere vi Danske og ikke Engelske. Vi tør ikke stole paa, at der til enhver Tid vil være Mænd med den Selvstændighed, med den borgerlige Anseelse, med den oeconomicke Uafhængighed, som vil udfordres til en saadan Ordning af Forholdene, hvorefter denne Deel af Communalbestyrelsen stod aldeles frit valgt, uden noget som helst pecuniært Bedrag, blot baaret af deres ansete borgerlige Stilling, styrende Forholdene med den Anseelse, som var en Følge af Valget og deres hele personlige Stilling i Communen; indtil Videre er en saadan Ordning af Forholdet her hos os desfordre et Drømmebillede. Naar jeg nu altsaa beider det ærede Thing at erindre Forholdene, som de nu staae, den lovlige Tilstand efter Frdn. 1840, Magistratens nuværende Tilstand, Nødvendigheden af en Reorganisation, Sagens hele Behandling tidligere, den Uafhængighed, at det ærede Medlem, som fornemmelig har udtalt sig imod Lovforslaget, enten ikke har villet eller ikke kunnet bringe sine Grundtanke om Sagens Ordning i en saadan Form, at Andre kunne forstaae dem, saa spør-

ger jeg, ere da de Indvendinger, som ere anførte mod Forslaget, grundede, eller er Forslaget ikke meget bedre end den nugældende Tilstand, og er det ikke bedre end et uklart Laagebillede, som ingen Form eller Stikkelse kan vinde?

Hvad Magistratens Sammensætning angaaer, saa gaaer Forslaget ud paa, at Borgemeisterne for Fremtiden skulle vælges af Borgerrepræsentanterne, under Forbehold af kongelig Stadsfæstelse; de skulle være lønede, være pensionsberettigede — efter vore Forhold kan det ikke være anderledes — men der er imidlertid i det andet Thing med Regeringens Samstemning vedtaget en Tilslagsbestemmelse, som har megen stor praktisk Betydning, selv om det aldrig blev nødvendigt at lade den komme til Anvendelse, men i ethvert Tilfælde har den en stor moralsk og symbolsk Betydning, og det er den, at Borgerrepræsentanterne, under visse i Lovforslaget indeholdte nærmere Bestemmelser, kunne bevirke Borgemeisterens Fjernelse. Det kan ikke for Nogen, som kjender de menneskelige Forhold, den menneskelige Natur, være tvivlsomt, hvor betydningsfuldt, i mange Henseender afgjørende, det Tilslag til Loven er, som her er gjort; Enhver, der har levet noget i Verden og kjender Menneskene, maa see den overordentlige Betydning, som ligger i den Magt, der er indrømmet Borgerrepræsentationen til, under visse givne Forhold, at fjerne en Borgemeister. Dette er det ene Hovedpunkt; denne Lovforslagets Grundtanke kommer jo igjen i mange enkelte Bestemmelser.

Det andet Hovedpunkt er Stillingen ligeoverfor Regeringen, og navnlig Stillingen ligeoverfor Indenrigsministeren. Den forrige Tilstand var, som sagt, den, at i Tilfælde af Meningsulighed kunde Indenrigsministeren træde imellem og afgjøre Sagen, men Lovforslaget har opstillet en anden Regel, som gaaer ud fra den Forudsætning, at Magistraten og Borgerrepræsentantkabet kunne enes, og heri er det, at det ærede Medlem seer en saa stor Vanskelighed. Det forekommer mig at være en besynderlig Opfattelse, hvorfra man gaaer ud, naar man udmaler sig disse Vanskeligheder. Sæt f. Ex., at en Mand, som aldrig